DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA FINANSÓW

Warszawa, 27 lipca 1963 **Nr 7/3/gr**

TREŚĆ

8

OKÓLNIK Nr 7/63
z dnia 24 czerwca 1963 r.

w sprawie wyjaśnienia wątpliwości w zakresie funduszu gromadzkiego.

W związku z rozciągnięciem przepisów dekretu o zobowiązaniach podatkowych na należności z tytułu funduszu gromadzkiego, terenowym organom finansowym nasunęły się wątpliwości:

1) czy prezydia gromadzkich rad narodowych nadal uprawnione są do przyznawania indywidualnych ulg w spłacie zaległości funduszu gromadzkiego i umarzania tych zaległości oraz
2) czy do postępowania przed prezydiami rad narodowych w sprawach funduszu gromadzkiego stosuje się przepisy o postępowaniu administracyjnym, czy przepisy o postępowaniu podatkowym.

Celem usunięcia powyższych wątpliwości Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że rozciągnięcie dekretu o zobowiązaniach podatkowych na należności z tytułu funduszu gromadzkiego nie naruszyło przepisów ustawy o funduszu gromadzkim, dotyczących uprawnień prezydiów gromadzkich rad narodowych w zakresie udzielania ulg w spłacie i umarzania zaległości funduszu gromadzkiego oraz zasad i trybu postępownia w sprawach tego funduszu.

W związku z tym:

1) zgodnie z art. 8 ust. 6 ustawy o funduszu gromadzkim na niektóre cele miejscowe (Dz. U. z 1958 r. Nr 17, poz. 73 i z 1962 r. Nr 32, poz. 152) oraz § 17 ust. 4 instrukcji Ministra Finansów w sprawie wykonania przepisów tejże ustawy (Monitor Polski z 1958 r. Nr 23, poz. 139, z 1959 roku Nr 58, poz. 288 i z 1962 r. Nr 53, poz. 258), prezydia gromadzkich rad narodowych **mają nadal uprawnienia** do udzielania za zgodą gromadzkich rad narodowych — na wniosek zobowiązanych — indywidualnych ulg w postaci odraczania lub rozkładania na raty, jak również umarzania całości lub części zaległości z tytułu wpłat na fundusz. Ogólna suma umorzonych w danym roku zaległości bez względu na to, jakich lat zaległości te dotyczą, łącznie z kwotą ulg i zwolnień od wpłat na fundusz zastosowanych przy wymiarze funduszu — **nie może jednak przekraczać 15% globalnej kwoty funduszu ustalonego na dany rok dla całej gromady;**
2) zgodnie z art. 11 cyt. wyżej ustawy o funduszu gromadzkim, do postępowania przed prezydiami rad narodowych w sprawach funduszu gromadzkiego mają zastosowanie przepisy o postępowaniu administracyjnym, a od dnia 1 stycznia 1961 r. przepisy kodeksu postępowania administracyjnego. Do postępowania w sprawach funduszu gromadzkiego nie stosuje się przepisów o postępowaniu podatkowym.

PODSEKRETARZ STANU J. DUSZA

9

OKÓLNIK Nr KS 2/63
z dnia 3 lipca 1963 r.

w sprawie ewidencji świadczeń jednostek organizacyjnych gospodarki uspołecznionej na rzecz szkół wyższych oraz placówek naukowych Polskiej Akademii Nauk.

W związku z uchwałami Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r.:

— Nr 108 w sprawie zasad współpracy pomiędzy szkołami wyższymi a jednostkami organizacyjnymi gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 32, poz. 163),
— Nr 109 w sprawie zasad współpracy pomiędzy placówkami naukowymi Polskiej Akademii Nauk a jednostkami organizacyjnymi gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 32, poz. 164),
— zwanymi dalej „uchwałami" — wyjaśnia się, co następuje:

1. Przedmiotem przewidzianych w uchwałach świadczeń jednostek organizacyjnych gospodarki uspołecznionej (zwanych dalej „przedsiębiorstwami") na rzecz szkół wyższych oraz placówek Polskiej Akademii Nauk (zwanych dalej „instytucjami naukowymi"), związanych z wzajemnymi usługami (jednorazowymi lub stałymi w ramach patronatu) instytucji naukowych na rzecz przedsiębiorstw lub udzielaniem pomocy instytucjom naukowym w pracach dydaktycznych — mogą być:
   1) **Nieodpłatne przekazywanie maszyn i urządzeń**
   Operacje tego rodzaju księguje się wg zasad ogólnych, tj. Ma 000 „Środki trwałe" i Wn 010 „Umorzenie środków trwałych" w korespondencji z kontem 850 „Fundusz statutowy".
   2) **Wypożyczanie maszyn i urządzeń**
   Wypożyczone środki trwałe należy wyodrębnić w ewidencji analitycznej. Amortyzacja tych środków obciąża wg ogólnych zasad konto 555 „Koszty ogólnozakładowe" (grupa kosztów ogólnoprodukcyjnych).
   3) **Nieodpłatne zaopatrywanie instytucji naukowych w materiały, przedmioty nietrwałe, półfabrykaty i wyroby gotowe.**
   — Wydanie instytucjom naukowym materiałów, narzędzi i sprzętu zaliczonego do przedmiotów nietrwałych księguje się w ciężar konta 555 „Koszty ogólnozakładowe" (ogólnoprodukcyjne) za pośrednictwem kont zespołu 4 „Koszty do rozliczenia".
   — Wydanie półfabrykatów ewidencjonuje się: Wn 555 „Koszty ogólnozakładowe", Ma 608/688 „Półfabrykaty".
   — Wydanie wyrobów gotowych księguje się: Wn 555 „Koszty ogólnozakładowe Ma 601/681 „Wyroby"; równocześnie następuje sprostowanie zapisów na koncie 580 „Rozliczenie produkcji towarowej".

— Jeżeli wydanie środków wyszczególnionych wyżej wiąże się z przygotowaniem nowej produkcji — wówczas zamiast konta 555 obciąża się konto 451 „Przygotowanie nowej produkcji".

4) **Nieodpłatne świadczenie usług na rzecz instytucji naukowych.**
Koszty tych usług podlegają w wyniku rozliczenia kosztów wydzieleniu jako koszty ogólnozakładowe (w grupie kosztów ogólnoprodukcyjnych).

5) **Wypożyczanie materiałów, przedmiotów nietrwałych, półfabrykatów i wyrobów gotowych.**
Wypożyczenie w/w środków wyodrębnia się w analityce do kont zespołu 3 „Materiały i towary" lub 6 „Produkty".

6) **Sprzedaż materiałów, przedmiotów nietrwałych, półfabrykatów, wyrobów i usług.**
Świadczenia polegające na sprzedaży księguje się wg zasad ogólnych.

2. Koszty osobowe związane z współpracą z instytucjami naukowymi (prace zlecone, o których mowa w rozdziale III uchwał) obciążają wg zasad ogólnych konto 555 „Koszty ogólnozakładowe".

3. Udzielane przez przedsiębiorstwo — stosownie do przepisów § 13 ust. 3 uchwały Nr 108 i § 8 ust. 3 uchwały Nr 109 — zaliczki na prace wykonywane przez instytucje naukowe podlegają księgowaniu na odpowiednich kontach rozrachunków zespołu 2 „Rozrachunki" lub zespołu 9 „Inwestycje i remonty kapitalne".

4. W celu ujednolicenia sposobu postępowania oraz zabezpieczenia kontroli wydawanych i przyjmowanych środków oraz usług objętych świadczeniami — ustala się następujący tryb postępowania:

1) Właściwa, upoważniona przez dyrektora przedsiębiorstwa, osoba wystawia na piśmie polecenie wydania środków w odpowiedniej ilości i odpowiedniego rodzaju, określając zarazem cel i podstawę prawną polecenia; w przypadku usług wydaje polecenie otwarcia odpowiedniego zlecenia.

2) W oparciu o akceptowane przez upoważnione do tego osoby polecenie, następuje wydanie środków.

3) Podstawę księgowania w przedsiębiorstwach stanowią dowody wydania środków, zlecenia obejmujące koszty usług oraz listy płac za prace zlecone, o których mowa w rozdziale III uchwał.

4) Na podstawie polecenia, o którym mowa w pkt 1 sporządza się, przynajmniej w 2-ch egzemplarzach, protokół zdawczo-odbiorczy, w którym wyszczególnia się ilość rzeczywiście wydanych (wypożyczonych) środków, ich cenę i wartość, cechy i numery dowodów względnie zleceń, na podstawie których nastąpiło wydanie środków lub wykonanie usług oraz wartość ogólną wydanych (wypożyczonych) środków lub usług. Protokół ten, obok właściwych upoważnionych do tego osób, podpisują również główni księgowi przedsiębiorstwa i instytucji naukowej lub osoby przez nich upoważnione.

5) Protokóły zdawczo-odbiorcze podlegają odrębnemu archiwowaniu w komórce księgowości przedsiębiorstwa. Łącznie z protokółami zdawczo-odbiorczymi podlegają odrębnemu archiwowaniu także i umowy-zlecenia, na których należy wyszczególnić ostateczną kwotę i numer odnośnej listy płacy.

6) Na podstawie danych protokółów zdawczo-odbiorczych oraz umów-zleceń ustala się łącznie sumy kosztów (rzeczowych i osobowych) współpracy z instytucjami naukowymi. Koszty te są wykazywane w rocznej sprawozdawczości wg zasad, które określi instrukcja o rocznej sprawozdawczości finansowej.

7) W instytucjach naukowych protokóły zdawczo-odbiorcze stanowią podstawę do ujęcia w ewidencji otrzymanych od przedsiębiorstw środków.

5. Przedsiębiorstwa, prowadzące rachunkowość w oparciu o inne plany kont aniżeli typowy plan kont dla przemysłu, dostosują odpowiednio do swoich potrzeb podane w okólniku symbole typowego planu kont dla przedsiębiorstw przemysłowych.

DYREKTOR DEPARTAMENTU Z. PARYZIŃSKI

10

OKÓLNIK Nr PO. 8/63
z dnia 8 lipca 1963 r.

w sprawie opodatkowania podatkiem od lokali kiosków, straganów i innych pomieszczeń na targowiskach.

W związku z wątpliwościami co do opodatkowania kiosków, straganów i innych pomieszczeń na targowiskach, na podstawie art. 2 ust. 3 pkt. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o post. pod. (Dz. U .z 1963 r. Nr 11, poz. 60) wyjaśnia się, co następuje:

Do art. 15.

Zgodnie z przepisami art. 15 dekretu z dnia 20 maja 1955 roku o niektórych podatkach i opłatach terenowych, podatkowi od lokali podlegają zarówno lokale i pomieszczenia w budynkach trwale związanych z gruntem, podlegających podatkowi od nieruchomości na podstawie przepisów art. 5 tego dekretu, jak i wszelkiego rodzaju pomieszczenia, nie wyłączając pomieszczeń otwartych, jak place składowe. Za wszelkiego rodzaju pomieszczenia w rozumieniu tych przepisów należy uważać wszelkie pomieszczenia, przeznaczone dla celów użytkowych bądź mieszczące się w prowizorycznych zabudowaniach nie związanych trwale z gruntem i nie podlegających podatkowi od nieruchomości, bądź też place zajęte na cele użytkowe.

W związku z powyższym podlegają opodatkowaniu podatkiem od lokali urządzenia handlowo-usługowe na targowiskach, zajmowane przez osoby, które zawarły z jednostką prowadzącą targowisko umowę o dzierżawę urządzeń handlowych i które z tego powodu nie są obowiązane do płacenia opłaty targowej. Podlegają również opodatkowaniu pomieszczenia handlowe (kioski) nie stanowiące własności jednostki prowadzącej targowisko, lecz własność osób, które wydzierżawiły na terenie targowiska place pod własne urządzenia handlowe.

Do urządzeń handlowo-usługowych na targowiskach (hale targowe, bazary, sklepy, pawilony, kioski, place targowe itp.) nie mają zastosowania stawki czynszowe za lokale użytkowe, lecz pobiera się od nich na podstawie szczególnych przepisów opłaty za korzystanie z urządzeń handlowych (§ 6 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 lipca 1958 r. — Dz. U. Nr 50 poz. 245).

Ponieważ opłaty te są wyższe od stawek czynszowych za lokale użytkowe, przewidzianych w tabelach stawek czynszowych, Ministerstwo Finansów wyraża zgodę na obliczanie od dnia 1 sierpnia 1963 r. w tych wypadkach podatku od lokali od czynszu ustalonego w oparciu o stawki czynszowe za lokale użytkowe z tabeli Nr 3, stanowiącej załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 lipca 1958 r. (Dz. U. Nr 50, poz. 245).

Jednocześnie podkreśla się, że za powierzchnię podlegającą podatkowi od lokali na targowiskach należy uważać nie tylko powierzchnię urządzenia handlowego (stoiska, kiosku, straganu), lecz również powierzchnię placu, zajmowaną przy urządzeniu handlowym na przechowywanie towaru lub opakowania.

PODSEKRETARZ STANU J. DUSZA

11

OKÓLNIK Nr PO 9/63
z dnia 12 lipca 1963 r.

w sprawie wysokości opłaty skarbowej od weksli in blanco.

W związku ze stwierdzonymi faktami uiszczania opłaty skarbowej od weksli in blanco w niewłaściwej wysokości — Ministerstwo Finansów wyjaśnia, co następuje:

I. Przepisy § 36 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 grudnia 1957 r. w sprawie szczegółowego określenia przedmiotów opłaty skarbowej, stawek opłaty oraz zwolnień od tej opłaty (Dz. U. z 1958 r. Nr 1, poz. 3 i Nr 60, poz. 298, z 1962 r. Nr 67, poz. 331 i z 1963 r. Nr 8, poz. 46) określają wysokość opłaty skarbowej od weksli in blanco na 1 zł od każdych pełnych lub rozpoczętych 100 zł sumy wekslowej. W tej samej wysokości ma być uiszczana opłata skarbowa nie tylko od pism posiadających wszystkie cechy umowy wekslowej, a więc i sumę wekslową, lecz także od pism posiadających tylko niektóre cechy umowy wekslowej i nie wymieniających sumy wekslowej, nazwanych w przepisach o opłacie skarbowej, wekslami in blanco.

Weksle in blanco, w zależności od wysokości opłaty skarbowej, jaką należy uiszczać przy wystawianiu takich weksli, dzielą się na dwie grupy:

Grupa pierwsza — to weksle in blanco zwane kaucyjnymi, tj. weksle, których celem jest ułatwienie dochodzenia w przyszłości pretensji, która jednak w chwili podpisywania weksla in blanco jeszcze nie istnieje i co do której nie wiadomo, czy w ogóle powstanie w czasie trwania danego stosunku prawnego. Takie weksle in blanco są najczęściej składane tytułem kaucji przy zawieraniu różnego rodzaju umów o dostawy, roboty i usługi, jako gwarancja należytego wykonania przyjętych obowiązków lub jako zabezpieczenie kredytów obrotowych, przy których stan zadłużenia na rachunku stanowi stale wartość zmienną. Opłatę skarbową od weksla in blanco tego typu uiszcza się przy jego wystawianiu tylko w wysokości 100 zł, zgodnie z postanowieniami zdania drugiego ustępu 2 § 36 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 grudnia 1957 roku. Gdy jednak wierzyciel będzie zmuszony dochodzić konkretnej kwoty wierzytelności na podstawie takiego weksla, ma on obowiązek, przed wpisaniem sumy wekslowej wyższej niż 10 tys. zł, uiścić różnicę w należnej opłacie.

Grupa druga — to weksle in blanco tyczące się przyszłej wierzytelności konkretnej, tj. wierzytelności, której wysokość w chwili sporządzenia weksla in blanco jest niewątpliwie wiadomą, a weksel sporządza się i wręcza przed uzyskaniem pożyczki albo otwarciem kredytu, a wierzyciel nie żąda wpisania sumy na takim wekslu, licząc się z tym, że gdy dłużnik nie spłaci zaciągniętego zobowiązania, wtedy będzie zmuszony dochodzić nie tylko pełnej sumy długu, lecz także wszystkich należności ubocznych, związanych z dochodzeniem wierzytelności. Opłatę skarbową od weksli in blanco tego typu należy uiścić według stawki przewidzianej w ust. 1 § 36 powołanego rozp. Rady Ministrów z dnia 28 grudnia 1957 r. przed położeniem podpisu na takim wekslu od tej sumy zobowiązania, którą weksel taki zabezpiecza. Wysokość opłaty należy ustalić bądź na podstawie deklaracji dołączonej do weksla, bądź też na podstawie innych dokumentów, stwierdzających powstanie stosunku zobowiązaniowego między wystawcą weksla a jego odbiorcą.

II. Weksle in blanco obu rodzajów wierzyciele zwracają wystawcom po rozwiązaniu stosunku prawnego, jeżeli dłużnicy wekslowi wykonali swe zobowiązania w terminie i wierzyciele nie są zmuszeni dochodzić z weksla zapłaty długu. Weksel taki powinien być unieważniony, ponieważ spełnił już swą funkcję w danym stosunku prawnym. Ze względu jednak na to, iż poza wydrukowanym wzorem umowy wekslowej zawiera on jedynie podpis wystawcy i żyrantów bez jakichkolwiek oznak, że użyto go w danym stosunku prawnym, wystawca mógłby go użyć przy zawiązaniu nowego stosunku kredytowego, oczywiście bez uiszczenia należnej opłaty skarbowej, co powodowałoby uszczuplenie wpływów w opłacie skarbowej i uzasadniałoby odpowiedzialność przewidzianą w art. 99 ustawy karnej skarbowej. Zdarzają się również przypadki, że wystawca takiego weksla in blanco, zwróconego przez wierzyciela bez wypełnienia tekstem umowy wekslowej, zgłasza wniosek do organu finansowego o zwrot opłaty skarbowej od takiego weksla z uzasadnieniem, że skoro weksel ten nie był wykorzystany do dochodzenia wierzytelności, opłatę od niego uiszczono nienależnie.

Celem zapobieżenia takiemu postępowaniu i nieuzasadnionym wnioskom o zwrot należnie uiszczonej opłaty skarbowej, wierzyciele wystawców weksli in blanco powinni żądać od wystawców wyrażenia zgody na unieważnienie weksli przed wydaniem ich dłużnikowi po zlikwidowaniu stosunku zobowiązaniowego. Takie wyrażenie zgody może być zamieszczone na deklaracji do weksla in blanco, bądź też w odrębnym dokumencie. Unieważnienia weksla można dokonać przekreślając jego przednią stronę na krzyż, bądź zamieszczając na nim wyraz „skasowany".

DYREKTOR DEPARTAMENTU **J. Gabjan**

12

OKÓLNIK Nr PO 10/63
z dnia 19 lipca 1963 r.

w sprawie wykładni przepisów o księgach rachunkowych kościelnych osób prawnych i zakonów oraz niektórych przepisów w zakresie podatku dochodowego.

Celem jednolitego stosowania przepisów rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 20 lutego 1962 r. w sprawie prowadzenia ksiąg przez kościelne osoby prawne oraz zakony i kongregacje duchowne (Dz. U. Nr 18, poz. 77) oraz przepisów art. 2 ust. 2 dekretu o podatku dochodowym (Dz. U. z 1957 r Nr 7, poz. 26 i z 1958 r. Nr 45, poz. 223) i przepisów § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 lutego 1951 r. w sprawie wykonania dekretu o podatku dochodowym (Dz. U. Nr 16, poz. 127 z późniejszymi zmianami), na podstawie art. 2 ust. 3 pkt 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 11, poz. 60) wyjaśnia się, co następuje:

1. Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 20 lutego 1962 r. w sprawie prowadzenia ksiąg przez kościelne osoby prawne oraz zakony i kongregacje duchowne, wydane zostało w oparciu o przepisy art. 101 ust. 5 i 6 dekretu o postępowaniu podatkowym. W myśl tych przepisów Minister Finansów uprawniony jest rozciągnąć obowiązek prowadzenia ksiąg rachunkowych lub handlowych na określone grupy osób, na których, w myśl dotychczasowych przepisów, obowiązek ten nie ciążył oraz ustalać dla poszczególnych grup podatników przepisy w zakresie prowadzenia ksiąg podatkowych, a także określać warunki, jakim księgi powinny odpowiadać.

   Wydane na tej podstawie rozporządzenie z dnia 20 lutego 1962 r. ustala obowiązek prowadzenia przez kościelne osoby prawne i zakony ksiąg rachunkowych, a także ksiąg handlowych i podatkowych w przypadkach,

przewidzianych w § 2 ust. 1 rozporządzenia, a nadto przewiduje obowiązek prowadzenia takich urządzeń księgowych, jak „księga inwentarza", „księga przychodów i rozchodów" dla przedsiębiorstw oraz „księga przychodów i rozchodów" dla gospodarstw rolnych.

Wymienione wyżej urządzenia księgowe, tj. „księga inwentarza", „księgi przychodów i rozchodów" podpadają pod pojęcie ksiąg rachunkowych w rozumieniu przepisów art. 101 ust. 5 dekretu o postępowaniu podatkowym, a także art. 77 § 2, 78 § 1 i 85 § 1 ustawy karnej skarbowej. Zgodnie bowiem z zasadami księgowości zarówno księgi inwentarza (ewidencja składników majątkowych) jak i księgi przychodów i rozchodów stanowią urządzenia księgowe należące do ksiąg rachunkowych. O zaliczeniu określonych urządzeń do księgowości rachunkowej nie decyduje nazwa danego urządzenia, lecz jego treść i przeznaczenie.

Wymienione wyżej urządzenia księgowe z istoty swej podpadają pod pojęcie ksiąg rachunkowych, jakkolwiek ze względów technicznych i praktycznych nadano im różne nazwy.

2. Nieprowadzenie przez kościelne osoby prawne i zakony przewidzianych w rozporządzeniu z dnia 20 lutego 1962 r. ksiąg, w tym również ksiąg inwentarza, stanowi niedopełnienie obowiązku przewidzianego w § 2 ust. 2 rozporządzenia do dekretu o podatku dochodowym, jako warunku do korzystania ze zwolnienia od podatku dochodowego, przewidzianego w art. 2 ust. 2 dekretu o podatku dochodowym. Zgodnie bowiem z przepisami § 2 ust. 2 powołanego wyżej rozporządzenia do dekretu o podatku dochodowym, zwolnienie od podatku dochodowego, przewidzianego w art. 2 ust. 2 dekretu o podatku dochodowym następuje pod warunkiem udowodnienia okoliczności uzasadniających zwolnienie. W związku z tym, w przypadkach stwierdzenia nieprowadzenia ksiąg inwentarza przewidzianych przepisami, należy księgi rachunkowe pomijać, jako dowód w postępowaniu podatkowym i orzekać utratę warunków do zwolnienia od podatku dochodowego.

3. Nieprowadzenie księgi inwentarza, wzgl. księgi przychodów i rozchodów z przedsiębiorstwa, bądź z gospodarstwa rolnego w przypadkach, o których mowa w § 2 ust. 2 i 3 rozporządzenia o księgach rachunkowych, stanowi występek skarbowy, określony w art. 85 § 1 ustawy karnej skarbowej.

MINISTER FINANSÓW **J. Albrecht**

KOMUNIKAT Nr 12/63

o zmianie nazwiska w liście dyplomowanych biegłych księgowych.

Na podstawie § 53 ust. 2 uchwały Nr 187 Rady Ministrów z dnia 12 maja 1959 r. w sprawie rewizji finansowo-księgowej państwowych jednostek organizacyjnych (Mon. Polski z 1959 r. Nr 58, poz. 278, z 1961 r. Nr 87, poz. 370 i z 1962 r. Nr 61, poz. 290) i § 18 zarządzenie Ministra Finansów z dnia 5 stycznia 1960 r. w sprawie dyplomowanych biegłych księgowych (Mon. Polski Nr 8, poz. 39) zawiadamia się, że w związku ze zmianą nazwiska Ob. Marii Polinowskiej, zam. w Warszawie, ul. Świerczewskiego 82a m. 68, wpisanej na listę dyplomowanych biegłych kięgowych ogłoszoną w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Finansów z 1961 r. Nr 9, komunikat Nr 9, w liście tej pod poz. 216 zmienia się nazwisko „Polinowska Maria" na **„Stobiecka Maria"**.

MINISTER FINANSÓW
Z up. DYREKTOR DEPARTAMENTU **Z. Paryziński**

KOMUNIKAT

Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów komunikuje o wydaniu drugiego nakładu Dziennika Urzędowego Min. Fin. Nr 3/1/gr z dnia 29 marca 1963 r., zawierającego tabele potrąceń podatku od wynagrodzeń. Zamówienia należy nadsyłać do Adm. Dz. Urz. Min. Fin. Wysyłka dzienników za zaliczeniem pocztowym.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Świętokrzyska 10/12

OPŁATA POCZTOWA ZRYCZAŁTOWANA

Należność za prenumeratę należy wpłacać na r-k Minister-
Należność za prenumeratę należy wpłacać na r-k Minister-
stwa Finansów — Zarząd Centralny Nr 1529-91/1-650, cz. 5/1, dz. 7 rozdz. 3 w V-tym Oddziale Miejskim NBP w Warszawie.

Otrzymana wpłata traktowana będzie jako zamówienie.

Należy zaniechać wysyłania zamówień i zawiadomień o dokonaniu wpłat. Rachunki wystawiane nie będą.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji w terminie do 15 dni po otrzymaniu następnego numeru.

ODBIORCA

PWPW-89411-63.-30.000. L-66.